

РЕШЕНИЕ

№ 18760

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВ.А ОГН. М.А

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВ.А ОГН. М.А Гражданско дело №
20211110132992 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от В. Г. М. против
.....

Предявен е иск с правно основание чл.320, ал.2 КТ.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор от 03.09.2013 г. е замел при ответника длъжността „шофьор на автобус“, като по силата на допълнително споразумение от 30.09.2013 г. е бил преназначен на длъжност „шофьор на съчленен автобус“.

Твърди, че с експертно решение на ТЕЛК № 1646/20.06.2016 г. му е призната 34% трайно намалена работоспособност, както и че във връзка с това работодателят, вместо да го премести на подходяща работа, е „издал“ допълнително споразумение от 28.09.2016 г., с което го е преназначил на длъжност „хигиенист“.

Твърди, че след като е бил преназначен, на 01.03.2017 г. е претърпял и трудова злополука. С експертно решение на ТЕЛК от 21.03.2017 г. му е призната трайно намалена работоспособност 68%.

Счита, че има вземане към ответника за разликата между трудовото възнаграждение на длъжност „шофьор“, и това на длъжността, на която е бил преназначен – „хигиенист“, за периода 28.09.2016 г. – 31.05.2021 г. Твърди, че е получавал по-ниско възнаграждение в причинна връзка с преназначаването му, извършено 2016 г.

Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 17 360 лв., представляваща разликата между трудовото възнаграждение, което би получавал на длъжността „шофьор“, и това, което е получавал на длъжността, на която е бил преназначен – „хигиенист“ след трудоустрояването му, за

периода 28.09.2016 г. – 31.05.2021 г.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва иска. Изразява становище, че не е налице причинно-следствена връзка между твърдените вреди – разликата в трудовото възнаграждение, и трудовата злополука. Позовава се на давност. Моли съда да отхвърли предявения иск.

С протоколно определение от 08.11.2023 г. е допуснато по реда на чл.214 ГПК увеличение в размер на иска до сумата 25 944, 97 лв.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че по силата на трудов договор от 03.09.2013 г. ищецът е замел при ответника длъжността „шофьор на автобус“, като по силата на допълнително споразумение от 30.09.2013 г. е бил преназначен на длъжност „шофьор на съчленен автобус“.

С експертно решение на ТЕЛК № 1646 от 20.06.2016 г. на ищеца е призната 34% трайно намалена работоспособност за срок от три години, при посочена водеща диагноза – вътрешни хемороиди с други усложнения.

С експертно решение на НЕЛК № 0636 от 21.09.2016 г. след преосвидетелстване на ищеца е призната 38% трайно намалена работоспособност със срок от три години.

С допълнително споразумение № 601 от 28.09.2016 г. към трудово договор № 10 от 03.09.2013 г., ищецът е преназначен от длъжност „шофьор на съчленен автобус“ на длъжност „чистач/хигиенист, метач и мияч“.

След преназначаването му се твърди настъпването на трудова злополука на 01.03.2017 г.

С експертно решение на ТЕЛК № 0636 от 21.03.2017 г. след преосвидетелстване на ищеца е призната 68% трайно намалена работоспособност със срок от три години при посочена водеща диагноза – други усложнения от хирургични намеси и терапевтични грижи, неклассифицирани другаде. В същото са посочени данни за общо заболяване и претърпяна хирургична интервенция във връзка с него, като не се съдържат данни по-високият процент трайно намалена работоспособност да е поради трудова злополука.

По делото е приета ССЕ, според която размерът на разликата между трудовото възнаграждение, което ищецът би получавал на длъжност „шофьор“, и това, което е получавал на длъжност „хигиенист“, за периода 28.09.2016 г. – 31.05.2021 г. възлиза на сумата 22 889, 49 лв.

Извън предмета на настоящото производство се явяват последвалото настъпването на трудовата злополука прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца и последвалата отмяна на уволнението и възстановяване на ищеца на длъжността „чистач/хигиенист, метач и мияч“ с

решение от 04.12.2019 г. по в.гр.д. № 11684/2019 г. на СГС, IV-Г състав, влязло в сила на 28.09.2020 г.

Въз основа на така установеното съдът намира от правна страна следното:

В случая се твърдят имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в пропуснато увеличаване имуществената сфера на ищеца с трудовото възнаграждение, което би получавал на първоначално заеманата от него длъжност и тази, на която е преназначен, в причинна връзка с преназначаването на ищеца на по-ниско платена длъжност, с оглед на което се касае за трудов спор.

Установи се по делото, че ищецът заема по-ниско платената длъжност по силата на допълнително споразумение № 601 от 28.09.2016 г. към трудов договор № 10 от 03.09.2013 г.

Преназначаването на по-ниско платена длъжност предхожда настъпването на трудова злополука на 01.03.2017 г., поради което последната не се намира в причинна връзка с твърдените вреди. Следователно, в случая не се касае за вреди от трудова злополука, тъй като по-ниското възнаграждение е получавано от ищеца не поради настъпила трудова злополука, а поради предхождащото я преназначаване на по-ниско платена длъжност.

Съгласно чл.320, ал.2 КТ работник или служител с трайно намалена работоспособност под 50 на сто, който е трудоустроен за определен срок и за новата работа получава по-ниско трудово възнаграждение от възнаграждението на предишната работа, има право на парично обезщетение за разликата в трудовите възнаграждения съгласно отделен закон.

За това обезщетение чл.320, ал.2 КТ препраща към специален закон-действащия в момента КСО. Съгласно чл.47, ал.1 КСО при трудоустрояване поради временно намалена работоспособност вследствие на общо заболяване, трудова злополука или професионална болест на осигурения се изплаща парично обезщетение, ако на новата работа се намали трудовото му възнаграждение. От текста на чл.47 КСО е видно, че този ред за обезщетяване на работниците е предвиден в случаите, когато е налице временно намалена трудоспособност, чийто срок ал.3 на чл.47 КСО определя на 6 месеца.

При това положение ответникът не е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск, с оглед на което същият следва да бъде отхвърлен.

За пълнота следва да се посочи и че в заявения от ищеца исков период попада както период, в който същият е бил с трайно намалена работоспособност под 50 на сто, така и период, в който трайно намалената му работоспособност е била над 50 на сто – след решение на ТЕЛК № 0636 от 21.03.2017 г., но за целия исков период вредите, изразяващи се в пропуснато увеличаване имуществената сфера на ищеца, се явяват в причинна връзка с преназначаването му, а не с настъпването на трудова злополука.

По разноските:

С оглед изхода на спора ищецът няма право на разноски.

В полза на ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 2 364 лв. разноски по делото.

Съдът намира за неоснователно възражението на ищеца за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, доколкото същото е под минималния такъв по чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. Г. М., ЕГН ***** против, ЕИК иск за сумата **25 944, 97** лв., представляваща разликата между трудовото възнаграждение, което ищецът би получавал на длъжността „шофьор“, и това, което е получавал на длъжността, на която е бил преназначен – „чистач/хигиенист, метач и мияч“, за периода 28.09.2016 г. – 31.05.2021 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА В. Г. М., ЕГН ***** да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **2 364** лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____